

Як прийшов Страх

Редьярд Кіплінг

Переклад: Дарія Радієнко

Ріка міліє. В смертний час

біда одна з'єднала нас.

До рятівничої води,
вовк, поруч з оленем іди!

Тут, над водою, місяць пил
всі, хто сюди прийшов без сил,
аби від смерті утекти...

Колишні вороги – брати.

П'є тигр посеред биків,
дитя – з убивцею батьків,
бо в посуху, в годину зла
біда до купи нас звела!

Та дощ у джунглі прийде знов –
І прийде час пролити кров.

Закон Джунглів, найстаріший з усіх законів на землі, передбачає всі випадки, що можуть статися в житті Народу Джунглів. У цьому Законі є все, що могли принести час і звичай. Якщо ви читали інші історії про Мауглі, то пам'ятаєте, що він провів більшу частину свого життя в Сіонійській вовчій Зграї, навчаючись Закону в бурого ведмедя Балугу. Саме Балуга якось сказав хлопцеві, коли той не схотів слухати його вказівок, що Закон чіпкий, мов ліана: він хапає кожного, і ніхто не може втекти від нього.

– От проживеш стільки, як я, Малий Брате, тоді побачиш, що всі джунглі живуть за одним Законом. І бачити це буде не вельми приємно, – сказав Балуга.

Мауглі пропустив ці слова повз вуха: хлопець, усе життя якого минає в пошуках їжі та сну, ні про що не турбується, поки не побачить лихо на власні очі. Та ось минув рік, і Мауглі побачив, що слова Балуги справдилися, і всі джунглі таки живуть за одним Законом.

Це почалося після того, як дуже довго не було дощу, і дикобраз Сахі, зустрівши Мауглі в бамбуковому гаю, сказав, що дикий ямс засихає. Усі знають, що Сахі страшенно перебірливий і їсть тільки найсмачніші стиглі плоди. Мауглі засміявся і відповів:

– А мені що до того?

– Зараз – нічого, – байдужкувато відповів Сахі і струснув своїми голками, аж вони заторохтіли. – А далі побачимо. Чи можна ще пірнати у воду під Бджолиною Скелею, Малий Брате?

– Ні. Дурна вода кудись пішла, і я не хочу розбити собі голову, – сказав Мауглі, певний, що знає більше за десятеро дикобразів.

- То кепсько для тебе: може, у дірку ввійшла б хоч дрібка розуму.

І Сахі спритно відскочив, щоб Мауглі не встиг смикнути його за волоски на носі.

Коли Мауглі переказав слова Сахі ведмедеві, той на хвилюку замислився, а потім пробурчав:

- Якби я був один, я змінив би місце полювання, перш ніж хтось про це дізнається. Але ж полювання в чужій місцині завжди веде до бійки, - чого доброго, ще хтось зашкодить малюкові. Гаразд, побачимо, як зацвіте махуа.

Але навесні дерево махуа, плодами якого завжди ласував Балу, так і не зацвіло. Молочно білі воскові пелюстки спалила спека, перш ніж вони встигли розгорнутися, і лише кілька всохлих пуп'янків осипалися додолу, коли ведмідь зіп'явся на задні лапи і потрусив дерево. А потім безжалісна спека помалу почала прокрадатися у саме серце джунглів, і вони поблякли, пожовкли й зрештою почорніли. Зелень на схилах ярів вигоріла, посохла і згорнулася, наче мотки чорного дроту, заповітні озера у хащі висохли до дна, вкрилися затверділим намулом, і навіть легкі сліди на їхніх берегах зоставалися довго, наче викарбувані в металі; м'ясисті стебла плюща, які оповивали дерева, впали додолу й зів'яли; бамбук засох і тужно шелестів під пекучим вітром; зі скель у лісовій гущавині обліз мох, і вони стояли такі голі й розжарені, як сині камені у висохлому руслі річки.

Птахи та мавпи подалися на північ ще на початку року, розуміючи, що їх чекає страшне лихо, а олені й дикі свині заходили у глиб випалених полів край селища і часом умирили на очах у людей, які надто знесилили, щоб їх убивати. Шуліка Чиль лишився у джунглях і розжирів, бо падла йому для поживи було вдосталь. Він щовечора казав звірам, яким уже забракло сил втекти звідси, що сонце вбило джунглі на три дні лету навсібіч.

Мауглі, який досі не знав, що таке справжній голод, уперше скуштував старого меду - трирічного меду в спорожнілих дуплах та щілинах серед скель, чорного, мов ягоди терну, і вкритого зверху шаром загуслого цукру. Іще він добував кузок, що ховалися під корою дерев, і вибирав у осиних гніздах личинок. У джунглях не лишалося доброї поживи, і Багіра, хоча й полювала тричі на ніч, не могла наїстися. Та найгірше було те, що води також лишалося обмаль, бо Народ Джунглів звик пити рідко, зате досхочу.

Спека все тривала - і висотала всю вологу, і зрештою з усіх річок у лісі лишилося тільки головне русло Вайнганги, де біг тоненький струмінь води між мертвими берегами. І коли дикий слон Хатхі, що жив сто років і навіть довше, побачив довгий синій кам'яний кістяк, що випнувся з під води посеред русла, він пізнав у ньому Скелю Миру і враз підняв хобот та засурмив, щоб оголосити Водяне Перемир'я, як зробив це п'ятдесят років тому його батько. Олені, дикі свині й буйволи хрипло заревли, приєднуючись до його поклику, а шуліка Чиль, ширяючи в небі, свистом і криком сповіщав про Перемир'я усій живності.

За Законом Джунглів убивство біля водопою карається смертю, якщо було оголошено Перемир'я. Так ведеться, бо вода важливіша за їжу. Кожен звір у джунглях

якось та проживе, навіть коли мало здобичі, але вода – то вода, і коли лишається тільки один водопій і весь Народ Джунглів ходить до нього, ловам настає кінець. За кращих часів, коли води бувало вдосталь, звірів, що ходили на водопій до Вайнганги чи деінде, чекала смерть, і ця небезпека була не останньою з усіх нічних страхів. Спуститися до річки так безшумно, щоб і листок не шелеснув, бовтатись по коліно у бистрій воді порогів, яка приглушує кожен звук; пити, щомиті озираючись та напружуючи м'язи для першого і вирішального стрибка, а потім покачатись на березі й з мокрим писком та повним черевом повернутись до стада, яке в захваті дивиться на тебе, – усе це не раз проробляли молоді олені з блискучими ріжками саме тому, що Багіра чи Шер Хан могли кинутись і схопити будь кого з них. Але тепер ця гра в життя і смерть скінчилася, і Народ Джунглів, голодний та виснажений, плентався до змілілої річки: тигр і ведмідь поряд з оленем, буйволом і кабаном пили каламутну воду і довго стояли над нею, не маючи сили піти.

Олені й кабани марно шукали поживи, лишилися суха кора та жухле листя. Буйволи більше не знаходили прохолоди в мулистих болотах чи зелених паростків на полях. Змії покинули джунглі й приповзли до річки, сподіваючись на диво: ану як удасться зловити якесь жабеня? Вони звивалися між мокрого каміння і навіть не ворушилися, коли дикий кабан штовхав їх рилом, шукаючи корінців. Річкових черепах уже давно винищила Багіра, найспритніша з мисливців, а риба зарилася глибоко в потрісканий мул. І лише Скеля Миру, наче довга змія, лежала над мілиною, і хвилі мляво шипіли, торкаючись її розпечених боків.

Саме сюди щовечора приходив Мауглі, шукаючи прохолоди і товариства. Навіть найголодніші з його ворогів тепер не вбачали в ньому принади. Він виглядав ще більш вихудлим і жалюгідним, ніж його друзі, бо мав голу шкіру. Волосся хлопця вигоріло на сонці, мов клоччя; ребра випиналися, наче пруття на плетеному кошикові; ноги й руки були схожі на жорсткі трав'яні стеблини – він намуляв собі коліна та лікті, бо весь час повзав навпочіпки. Але очі дивилися з під скуйовдженої кучми спокійно і впевнено, бо Багіра, його найперша подруга й порадиця, наказала йому в ці тяжкі часи рухатися неквапно, полювати без поспіху і нічим не перейматися.

– Часи нині лихі, – мовила чорна пантера одного спекотного вечора, коли було ще жарко, як у розпаленій печі. – Але це все минеться, отже, ми маємо вижити. Чи повний твій шлунок, дитино?

– Не зовсім порожній, та все одно справи кепські. Як ти гадаєш, Багіро, дощі пішли від нас назавжди?

– Ні, малюче. Ми ще побачимо цвіт махуа й оленят, розжирілих на молодій травичці. Ходімо на Скелю Миру, послухаємо, що новенького. Сідай до мене на спину, Малий Брате.

– Зараз і бадиліна – зайвий тягар. А мене ще ноги носять, хоча ми з тобою, звісно, не схожі на жирних буйволів.

Багіра скоса позирнула на свій впалий, запилючений бік і промуркотіла:

– Минулої ночі я вбила вола під ярмом. Я так охляла, що не здолала б його без

ярма. Вау!

Мауглі засміявся:

- Еге ж, ми тепер мисливці хоч куди! Я навіть насмілюся видовбувати личинок.

І вони удвох з Багірою спустилися крізь висохлі кущі на берег річки, до широкої обмілини.

- Цій воді недовго лишилося жити, - сказав Балу, ступивши до них. - Погляньте на той берег!

На рівній улоговині протилежний берег укрится сухостоєм. Протоптані оленями й кабанами стежки до води розтинали цей рудий покрив, наче яруги, у високій траві, і хоч година була ще не пізня, на всіх стежках було повно звірів, що поспішали до водопою. Можна було почути, як сарни з оленятами чхають від куряви, дрібної, мов нюхальний тютюн.

Трохи вище по річці, біля тихої заплави коло Скелі Миру, берегині Водяного Перемир'я, стояв дикий слон Хатхі зі своїми синами. Вони бовваніли в місячному сяйві, мов сірі кістяки, і невпинно розгойдувалися з боку в бік. Нижче рядами стояли олені, ще нижче - кабани і дикі буйволи, а на тому березі, де високі дерева спускалися аж до води, було місце всіх хижаків - тигрів, вовків, пантер, ведмедів та інших.

- Це правда, що ми живемо за одним Законом, - сказала Багіра, заходячи у воду, і подивилася скося, як мигтять очі та роги там, де пили олені й кабани. - Доброго полювання всім, хто одної крові зі мною, - продовжувала вона і витяглася на весь зріст. А потім, ледь піднявшись із води, додала крізь зуби: - А якби не цей Закон, полювання було б таки добре.

Олені вчули ці останні слова, і серед них пробіг сполоханий шепіт:

- Перемир'я! Не забувайте про Перемир'я!

- Ану цитьте! - пробурчав старий слон Хатхі. - Перемир'я триває, Багіро. Зараз не час говорити про лови.

- Я це знаю краще від будь кого, - озвалася Багіра, ковзнувши своїми зеленавими очима вгору по річці. - Я тепер їм черепах, полюю на жаб. Нгайя! Якби ще навчилася жувати гілки!

- Якби и ж то! - мекнуло дурненьке оленя, що народилося цієї весни і ще не вміло шанувати давніх звичаїв.

Хоч як скрутно доводилось Народові Джунглів, тут усміхнувся навіть Хатхі, а Мауглі, що лежав у теплій воді, зареготав на повен голос і збив ногами піну.

- Красно говориш, Малі Ріжки! - промуркотіла Багіра. - Коли Перемир'я скінчиться, я це тобі пригадаю. - І вона пильно подивилася в темряву, аби розпізнати оленятко згодом.

Тут загомоніли по всій річці - і вгорі, і внизу. Було чути, як свині з тупотом та рохканням пробивають собі дорогу в юрмі; як мукають буйволи, перемовляючись на піщаній мілині, як олені скаржаться одне одному, що вибилися з сил у пошуках їжі. Часом вони розпитували хижаків з іншого берега, чи не чути чогось нового, та усі новини були сумні, і гарячий вітер джунглів, з шурхотом пролітаючи між скелями та

деревами, сипав у воду пил і тріски.

- І люди теж помирають за плугом, - сказав молодий олень. - Від зорі до зорі я бачив трьох. Вони лежали нерухомо, а їхні буйволи - поруч. Скоро і ми так поляжемо і не встанемо більше.

- Річка від минулої ночі ще обміліла, - сказав Балу. - Гей, Хатхі, ти колись бачив таку посуху?

- Це минеться, - відповів Хатхі, поливаючи собі з хобота спину й боки.

- У нас тут є дехто, і йому довго не протриматись, - сказав Балу й поглянув на хлопчика, якого любив понад усе.

- Це про мене? - ображено скрикнув Мауглі й сів у воді. - Це правда, у мене немає довгої шерсті, щоб прикрити кістки, та якщо зняти з тебе шкуру, Балу...

Хатхі затрусився від сміху, і Балу суворо мовив:

- Хлопче, так не годиться розмовляти з навчителем Закону! Ще ніхто не бачив мене без шкури.

- Та я ж не хотів сказати нічого поганого, Балу. Просто ти схожий на кокосовий горіх у шкаралупі, а я - на той самий горіх без шкаралупи. А коли цю твою буру шкаралупу...

Мауглі сидів, схрестивши ноги, і пояснював свою думку, як звичайно, поклавши палець до рота. Багіра простягла свою м'яку лапу і штовхнула його у воду.

- От і маєш, - сказала чорна пантера, коли хлопець звівся на ноги. - З Балу треба зняти шкуру, бо він схожий на кокосовий горіх? Ти дивись, щоб він не зробив з тобою те, що роблять з кокосовими горіхами!

- Що? - спитав Мауглі, забувши, що це один із найдавніших жартів у джунглях.

- Не розбив тобі голову, - спокійно відповіла Багіра, знову штурхаючи хлопця у воду.

- З учителя глузувати не годиться, - сказав ведмідь, коли Мауглі скупався втретє.

- Не годиться! А що ж ви хотіли? Цей голошкірий вилупок бігає лісом і сміється, як мавпа, з того, хто колись був добрим мисливцем, та ще й смикає його за вуса.

Це сказав Шер Хан - кульгавий тигр, який саме шкандибав до річки. Він трохи зачекав, тішачись, що наполохав оленів на тому березі, а потім нахилив до води велику вусату голову і почав хлебтати, примовляючи:

- Тепер джунглі - кубло для голих щенят! Ану поглянь сюди, людський вилупку!

Мауглі зиркнув на нього - впритул і дуже зухвало, - і за мить Шер Хан відвів погляд.

- Тільки й чути: "Мауглі, Мауглі", - пробурчав він, знову сьорбнувши води. - Він не людина і не вовк, а то злякався б. Наступного літа я, чого доброго, проситиму в нього дозволу попиту води! Хух!

- Усе може бути, - мовила Багіра, пильно дивлячись тигрові в очі. - Може, так воно й буде... Тьху, Шер Хане! Чим це ти спаскудив воду?

Кульгавий тигр умочив у воду нижню щелепу, і вниз по воді розпливлися темні масні смуги.

- Годину тому я вбив людину, - нахабно відказав Шер Хан і взявся пити, щось бурмочучи сам до себе.

Натовп звірів здригнувся й злякано зашепотів, а вже за мить зчинився гвалт:

- Чуєте? Він убив людину!

І всі подивилися на дикого слона Хатхі, що наче й не чув нічого. Хатхі ніколи не квапиться, тому й живе так довго.

- У такі часи вбивати людину! Хіба в джунглях немає іншої здобичі? - зневажливо пирхнула Багіра і, вийшовши зі споганеної води, взялася обтрушувати лапи, мов кішка.

- Я вбив її не для поживи, а для власного вдоволення.

Знову почувся стривожений шепіт, і гострі білі очиці Хатхі холодно позирнули на Шер Хана.

- Треба ж і мені потішитись, - зневажливо процідив Шер Хан. - А тепер ось я прийшов попиту водиці та вмитись. Хто мені заборонить?

Спина Багіри вигнулася, мов бамбук під вітром, але Хатхі повільно підняв хобот.

- Ти вбив тільки задля того, що тобі так хотілося? - спитав він.

А коли Хатхі питає, краще відповідати.

- Саме так. Це було моє право і моя ніч. Ти це знаєш, Хатхі, - відповів Шер Хан майже чемно.

- Так, я це знаю, - сказав Хатхі й, трохи помовчавши, спитав: - І ти напився досхочу?

- На цю ніч - так.

- Тоді йди звідси. Ріка - для того, щоб пити, а не для того, щоб поганити воду. Ніхто, крім кульгавого тигра, не згадав би про своє право у такі часи... У такі часи, коли ми всі потерпаємо від скрути - і людина, і Народ Джунглів. Чистий чи нечистий - іди до свого лігва, Шер Хане!

Останні слова продзвеніли, мов срібні сурми. І троє синів Хатхі посунулися вперед на півкроку, хоча в цьому не було потреби. Шер Хан пішов тихцем, навіть не огризнувшись, бо знав те, що знають усі: якщо поверне на лихе, то Хазяїн Джунглів - Хатхі.

- А про яке це право говорив Шер Хан? - прошепотів Мауглі на вухо Багірі. - Вбивати людину завжди ганебно. Так сказано в Законі. А от Хатхі каже...

- Спитай його сам. Я цього не знаю, Малий Брате. Чи є таке право, чи ні, а я б покарала кульгавого людоджера, якби не Хатхі. Прийти до Скелі Миру, щойно вбивши людину, ще й пишатися з того - це личить тільки шакалові! Та ще й усю воду споганив.

Мауглі трошки помовчав, збираючись на силі, бо в джунглях ніхто не смів заговорити до Хатхі першим, а тоді гукнув:

- Яке це право в Шер Хана, гей, Хатхі?

На обох берегах підхопили його слова, бо Народ Джунглів дуже цікавий, а тут на очах у всіх відбувалося щось, чого не зрозумів ніхто, крім Балу, що сидів з вельми поважним виглядом.

- Це давня історія, - сказав Хатхі, - давніша, ніж самі джунглі. Слухайте, і я вам її

розповід.

Минуло кілька хвилин, поки вгамувалися буйволи й кабани, і ватажки стад повторили один за одним:

- Ми чекаємо!

І Хатхі вийшов наперед і став по коліно у воді посеред заплави біля Скелі Миру. Хоч він був дуже схудлий, весь зморщений, та й бивні в нього пожовкли, проте було видно, що це Хазяїн Джунглів.

- Ви знаєте, діти мої, - почав він, - що людину ви боїтеся понад усе на світі.

Залунав схвальний шепіт.

- Це стосується тебе, Малий Братику, - мовила Багіра до Мауглі.

- Мене? Я мисливець Вільного Народу і належу до Зграї, - відповів Мауглі. - Що мені до людей?

- А чи знаєте ви, чому ви так боїтеся людини? - вів далі Хатхі. - Колись давно, так давно, що ніхто вже й не пам'ятає тих часів, джунглі були ще молоді, й ми паслися всі разом і не боялися одне одного. У ті часи не було посухи, цвіт і плоди виростили на дереві водночас, і ми їли саме тільки листя, квітки й плоди, а ще кору та траву.

- Яке щастя, що я не народилася в ті часи! - сказала Багіра. - Кора годиться лише для того, щоб гострити кігті.

- А Володарем Джунглів був Тха, Перший із Слонів. Він витяг джунглі своїм хоботом з глибокої води, і там, де він провів на землі борозни своїми бивнями, потекли річки, а там, де тупнув ногою, з'явилися озера. А коли він засурмив у хобот - отак, - виростили дерева. Отак Тха створив джунглі, і так розповідали мені цю історію.

- Від переказів вона не скоротилася, - прошепотіла Багіра. А Мауглі засміявся, затуливши рота долонею.

- У ті часи не було ні маїсу, ні динь, ні перцю, ні цукрової тростини, ні дрібних халупок, які бачив кожен з вас, і мешканці Джунглів жили у злагоді, як один народ, і нічого не знали про людину. Та ось звірі почали гризтися за їжу, хоча пасовиськ вистачало на всіх. Вони розлінувалися. Кожен хотів пастися там, де спочиває, як то трапляється і в нас, коли весняні дощі пройшли вчасно. У Тха, Першого із Слонів, було багато клопоту: він творив нові джунглі й нові річки. Він не міг за всім наглядати сам, і тому призначив Першого з Тигрів володарем і суддею у джунглях, і Народ Джунглів приходив до нього у своїх справах. У ті часи Перший з Тигрів їв плоди і траву, як усі. На зріст він був такий, як я, і дуже гарний: весь жовтий, мов цвіт жовтої ліани. У ті гарні старі часи, коли джунглі були молоді, на шкурі тигра не було жодної смужки чи плями. Весь Народ Джунглів приходив до нього без страху, а його слово було законом для всіх. Не забувайте, що ми тоді жили як один народ.

Та якось уночі двоє биків посварилися через місце на пасовищі. Ви зараз вирішуєте такі суперечки за допомогою рогів та копит. І кажуть, що коли обоє прийшли скаржитися до Першого з Тигрів, що лежав серед квітів, один з них штовхнув його рогами, і тоді Перший з Тигрів, забувши про те, що він володар і суддя у джунглях, кинувся на бика і злавав йому карк.

До тієї ночі ніхто з нас не вмирав, і коли Перший з Тигрів побачив, що він накоїв, то оскаженів від запаху крові й утік у північні болота; а ми, Народ Джунглів, лишилися без володаря і почали сваритись та гризтись між собою. Тха почув галас і прийшов до нас. Одні казали те, інші – те, але він побачив мертвого бика серед квітів і спитав, хто його вбив, а ми не могли нічого сказати, бо очманіли від запаху крові, як то буває з нами й тепер. Ми кидалися навсідч, волали і трясли головами. І Тха наказав гіллям дерев і в'юнким ліанам позначити вбивцю, щоб Перший із Слонів міг його впізнати. А ще Тха спитав: "Хто хоче бути Володарем Джунглів?" Вискочила Сіра Мавпа, що живе у верховітті, і закричала: "Я хочу бути Володаркою Джунглів!" Тха усміхнувся і відповів: "Хай буде так!" – і, розгніваний, пішов геть.

Діти мої, ви знаєте Сіру Мавпу. Тоді вона була така сама, як і зараз. Спершу вона вдавала з себе розумницю, а за мить почала чухатись і скакати вгору та вниз, і Тха, повернувшись, побачив, що вона висить на дереві сторч ногами й перекирвляє всіх, хто стоїть унизу, і вони теж її дражнять. Отак у джунглях більше не стало Закону – лишився тільки безлад та дурні балачки.

Тоді Тха скликав нас і мовив: "Ваш перший Володар приніс у джунглі Смерть, другий – Ганьбу Тепер настав час дати вам Закон, який ви не зможете порушити. Ви пізнаєте Страх і, побачивши його, збагнете, що він володар над вами, а від цього прийде все інше". Тоді ми, Народ Джунглів, спитали: "А що таке Страх?" І Тха відповів: "Шукайте і знайдете". І ми обійшли всі Джунглі від краю до краю, шукаючи Страх, і от невдовзі буйволи...

– Хух! – озвався з піщаної мілини Меса, ватажок буйволів.

– Так, Месо, то були буйволи. Вони принесли звістку, що Страх сидить в якійсь печері у джунглях, що він не має шерсті й ходить на задніх лапах. І тоді всі ми рушили слідом за буйволами до цієї печери, і Страх стояв там біля входу. На ньому справді не було шерсті, як казали буйволи, і він ходив на задніх лапах. Побачивши нас, він закричав, і його голос нагнав на нас той страх, який ми знаємо зараз, і ми кинулися геть, збиваючи з ніг одне одного. Тієї ночі Народ Джунглів не ліг спати вкупі, як то в нас велося, а кожен рід ліг окремо – свині до свиней, олені до оленів, роги до рогів і копита з копитами. Свої лягли зі своїми і всю ніч тремтіли од жаху.

Тільки Першого з Тигрів не було з нами: він ховався у північних болотах, і коли до нього дійшла звістка про те, що ми бачили в печері, він сказав: "Я піду і зверну йому в'язи". І він біг усю ніч, поки не прибіг до печери, але дерева й ліани, пам'ятаючи наказ Тха, опускали своє віття і хльоскали його по спині, боках, лобові й щелепах. І там, де вони торкнулися його шкіри, лишалася смуга чи позначка. Ці знаки його діти носять і дотепер! А коли він наблизився до печери, Голошкірий Страх простягнув руку і назвав його "Смугастий, що приходить вночі", і Перший з Тигрів злякався, завив і знову втік у болота...

...Мауглі тихо засміявся, нахилившись до води.

– ...Він завивав так голосно, що Тха почув його і спитав: "Чого це ти?" І Перший з Тигрів, підвівши голову до щойно створеного неба, що тепер таке старе, мовив: "О Тха,

поверни мені мою владу! Мене зганьбили на всі джунглі: я втік від Голошкірого, а він обізвав мене ганебним словом". "А чому?" – спитав Тха. "Бо я закалявся в тванюці", – відповів Перший з Тигрів. "Тоді скупайся і покачайся в траві, і якщо це бруд, він змиється", – сказав Тха. І Перший з Тигрів купався в річці й качався в траві, поки джунглі не замигтіли в нього перед очима, та жодна пляма не зникла з його шкіри, і Тха засміявся, дивлячись на нього. Тоді Перший з Тигрів спитав: "Що я такого зробив, що це зі мною?" Тха відповів: "Ти вбив бика і пустив Смерть у Джунглі, а зі Смертю прийшов Страх, і тому Народи джунглів тепер бояться одне одного, як ти боїшся Голошкірого". Перший з Тигрів сказав: "Вони не злякаються мене, бо я знаю їх від самого початку". "Піди подивися", – відповів Тха. І Перший з Тигрів заметався по джунглях, окликаючи оленів, кабанів, дикобразів і всі Народи Джунглів. І всі вони втекли від тигра, який досі був їхнім суддею, бо тепер вони його боялися.

Тоді Перший з Тигрів повернувся до Тха. Від його гордощів не лишилося й сліду, і він бився головою об землю й рив її лапами, кажучи: "Згадай, що я колись був Володарем Джунглів! Зглянься на мене, о Тха! Нехай хоч мої діти пам'ятають, що колись я не знав ні страху, ні сорому!" І Тха сказав: "Гаразд, я це зроблю, бо ми разом з тобою бачили, як були створені джунглі. Якесь ніч на рік буде для тебе і твоїх дітей така сама, як було колись, поки ти не вбив бика. Якщо ти в цю єдину ніч зустрінеш Голошкірого – а він зветься Людина, – ти його не злякаєшся, а він буде боятися тебе і твоїх дітей, наче ви судді у джунглях і володарі всього, що в них є. Будь милостивим до нього в цю ніч Страху, бо тепер ти знаєш, що таке Страх".

І Перший з Тигрів відповів: "Добре. Я згоден". Та коли він підійшов до річки напиться, він побачив смуги на своєму тілі, згадав ім'я, що дав йому Голошкірий, і розлютився. Цілий рік після того він жив у болотах, чекаючи, поки Тха здійснить обіцяне. І ось однієї ночі, коли Місячний Шакал (вечірня зоря) зійшов над джунглями, тигр відчув, що настала його ніч, і рушив до тієї печери, де жив Голошкірий. І сталося так, як обіцяв Перший із Слонів: Голошкірий впав перед ним на коліна і припав до землі, а Перший з Тигрів кинувся на нього і зламав йому хребет, гадаючи, що у джунглях більше немає Голошкірих і що він убив Страх. І коли він обнюхував свою здобич, то почув, що з північних лісів іде Тха. А за мить пролунав голос Першого із Слонів, той голос, який ми чуємо зараз...

Над висохлими пагорбами загуркотів грім, але не приніс дощу – лише блискавка ссайнула десь далеко в горах. І Хатхі повів далі:

– Оцей голос він почув, і голос сказав йому: "Це така твоя милість?" Перший з Тигрів облизнувся й відповів: "Ну то й що? Я вбив Страх". І Тха мовив: "Сліпий дурню! Ти розв'язав ноги Смерті, і вона ходитиме за тобою слідом, поки ти не сконаєш. Ти навчив людину вбивати!"

Перший з Тигрів наступив на свою здобич і сказав: "Тепер він такий самий, як той бик. Страху більше немає, і я знову судитиму Народи Джунглів".

Але Тха заперечив: "Народи Джунглів ніколи не прийдуть до тебе. Ніколи більше не зійдуться ваші дороги, ніколи вони не будуть спати з тобою поруч, не будуть ані ходити

за тобою, ні пастися біля твого лігва. Лише Страх буде йти за тобою слідом і, коли захоче, здійматиме проти тебе зброю, якої ти не побачиш. Він зробить так, що земля провалиться в тебе під ногами, і ліана зашморгом оповіє твою шию, і дерева піднімуться над тобою так високо, що ти не зможеш через них перестрибнути. А потім він здере з тебе шкуру і вкриє нею своїх дитинчат, аби їх зігріти. Ти не мав до нього жалю, тож не чекай милості від нього".

Перший з Тигрів був дуже сміливий, бо його ніч ще не минула, і він сказав: "Слово Тха лишається в силі. Він не відбере в мене моєї ночі!" І Тха мовив: "Твоя ніч лишиться твоєю, як я обіцяв, але тобі доведеться заплатити за неї. Ти навчив людину вбивати, а вона вчиться дуже швидко".

Перший з Тигрів відповів: "Ось людина в мене під ногою, і в неї зламаний хребет. Нехай усі джунглі знають, що я вбив Страх".

Але Тха засміявся й мовив: "Ти вбив лише одного з багатьох, і сам скажи про це джунглям, бо твоя ніч минула!"

Коли настав день, з печери вийшов інший Голошкірий, і, побачивши мертве тіло на стежці й тигра поруч, він схопив загострену палицю...

- Вони й тепер кидають щось таке гостре, - сказав дикобраз Сахі, що шарудів у кущах, спускаючись до води.

Гонди (один з найстаріших народів Індії) вважають Сахі смачною їжею - вони називають його Хо Ігу, - і він дещо знає про підступну сокиру гондів, яка летить над лісовою стежкою, виблискуючи, мов крила бабки.

- То була загострена палиця, такі встромляють у дно вовчої пастки, - сказав Хатхі. - Голошкірий кинув її, і вона вп'ялася в бік Першого з Тигрів. Усе сталося, як говорив Тха: Перший з Тигрів, виючи, почав бігати лісом, поки не вирвав палицю, і всі джунглі дізналися, що Голошкірий може ранили здалеку, і почали боятися ще більше. Отак Перший з Тигрів навчив Голошкірого вбивати - а ви знаєте, скільки лиха це завдало нам усім, - убивати і петлею, і пасткою, і потаємним капканом, і мухою, що жалить у хмарі білого диму (Хатхі мав на увазі кулю), і Червоною Квіткою, яка виганяє нас із лісу. Проте одну ніч на рік Голошкірий боїться тигра, як обіцяв Тха, і тигр не зробив нічого, щоб прогнати його Страх. Де він побачить Голошкірого, там і вбиває, пам'ятаючи, як зганьбили Першого з Тигрів. І тепер Страх вільно гуляє джунглями вдень і вночі.

- Ахі! Ахо! - зітхнули олені, подумавши, як усе це для них важливо.

- І тільки тоді, коли один Великий Страх загрожує всім, як нині, ми у джунглях забуваємо про свої малі страхи і сходимося до купи, як оце зараз.

- І людина боїться тигра лише одну ніч? - спитав Мауглі.

- Лише одну ніч, - відповів Хатхі.

- Але ж я... але ж ми... але ж усі в джунглях знають, що Шер Хан убиває людину двічі й тричі на місяць.

- Це правда. Але тоді він хапає людину ззаду і відвертає голову, бо сам боїться. Якщо людина погляне на тигра, то він утече. А цієї ночі він приходить до села відкрито.

Він ходить поміж хатами, зазирає у двері, і люди падають перед ним на коліна, і тоді він убиває. Один раз – у свою ніч.

"Он як! – мовив Мауглі сам до себе, перевернувшись у воді з боку на бік. – Тепер я розумію, чому Шер Хан просив мене подивитись на нього. Це йому не допомогло, він не міг витримати мого погляду, а я... я, звісно ж, не впав перед ним на коліна. Але ж я не людина, я належу до Вільного Народу".

- Хм м! – тихо муркнула Багіра. – А тигр знає свою ніч?

- Ні, не знає, поки Місячний Шакал не вийде з нічного туману. Іноді ця ніч настає влітку, о сухій порі, а часом і взимку, коли дощить. Якби не Перший з Тигрів, цього б не сталося, і ніхто з нас не пізнав би Страху.

Олені тужно зітхнули, а Багіра хитро всміхнулася.

- А люди знають цю... казку? – спитала вона.

- Її ніхто не знає, окрім тигрів і нас, слонів, дітей Тха. Тепер ось і ви, ті, хто на березі, її почули, і мені більше нема чого вам сказати.

Хатхі опустил хобот у воду, показуючи, що розмову скінчено.

- Але ж чому, чому, – спитав Мауглі, звернувшись до Балугу, – чому Перший з Тигрів більше не їв траву, плоди та листя? Адже він тільки зламав шию бикові. Він не з'їв його. Що змусило його скуштувати свіжу кров?

- Дереву й ліани затаврували тигра, Малий Брате, і він став смугастим, яким ми тепер його бачимо. Він ніколи більше не їстиме їхніх плодів, і відтоді він помщається оленям, буйволам та іншим трав'яїдним, – сказав Балугу.

- Отже, ти також знаєш цю казку? То чому я ніколи її не чув?

- Бо у джунглях повно таких казок. Варто лише почати, і їм кінця краю не буде. Відпусти моє вухо, Малий Брате!

Закон Джунглів

Щоб дати вам уявлення про Закон Джунглів, я переклав його у вірші (бо Балугу завжди співав своїм учням). Це основні заповіді, за якими живе Вільний Народ. Звісно, є ще сотні інших правил, та суть Закону наступна:

Закон Наших Джунглів несхитний, наче небесна твердь:

Хто шанує Закон – буде жити, хто порушує – тому смерть.

Мов ліана, в'ється закон чіпкий і всіх до купи звиває:

Сила Зграї – у кожному з вовків, сила вовка – у рідній Зграї.

Від хвоста до носа мийся щодня, пий вдосталь, та не забагато.

Для полювання ніч дана, день – для того, щоб спати.

Нехай шакал за тигром біжить, у вовка стежина своя:

Що вполюєш сам, з того й будеш жити – і ти, і твоя сім'я.

Тигр, чорна пантера, ведмідь – у джунглях великі пани.

Не чіпай слона, Хатхі Мовчуна, і кабана не дражни.

Коли зітнуться двох Зграй стежки і ніде їм розійтись,

Нехай вирішують ватажки, а ти між ними не лізь.

А коли погризуться двоє, діло твоє – сторона:

Ти третій, ще хтось за тобою – і з бійки буде війна.
У твоєму лігві хазяїн – ти, і поки ти не впустив,
Туди і Рада не сміє ввійти на чолі з ватажком вовків.
Якщо ти хазяїн у лігві своїм, захищай його повсякчас,
А ні – то шукатимеш інший дім! Такий буде Ради наказ.
До півночі полюй собі тихо і озиватись не смій:
Сполохаєш здобич на лихо – і собі, і Зграї своїй.
Вбивай для себе і для своїх, для подруги, для дітей,
Та не для забави – то смертний гріх! І не смій вбивати людей.
У кого віднімеш здобич – зостав і йому шматок на обід:
Хто сильний, у того більше прав, та кривдити слабших не слід.
Здобич Зграї належить Зграї, де лежить вона, там і їж.
А хто її вдомаховає – тому смерть за крадіж.
Здобич вовка належить вовку, і нехай де захоче їсть;
Без його волі не візьме долі чужий – ні ворог, ні гість.
Лише з однорічним вовченням останній кусень діли:
Так само вділяли частку й вам, коли ви були малі.
У лігві хазяйка – мати, і для своїх дітлахів
Може долю здобичі взяти у будь якого з вовків.
А вовк, коли він годує подругу та дитя,
Де хоче, там і полює – тільки Рада йому суддя.
Ватажок – усім вовкам голова, сила владу йому дає,
і там, де мовчать Закону слова, він каже слово своє.
Такими є Джунглів закони. І ти їм, Народе, корись –
Бо хто їх шанує до скону, той буде шанований скрізь!